

Thợ vẽ đề thơ

Một viên đại thần có tiếng là ác, thuê một người thợ vẽ, vẽ bức chân dung. Bức vẽ rất công phu, tượng người chững chạc, có vẻ uy nghi. Quan rất hài lòng và tỏ ý nếu có thơ đề nữa thì quý lắm. Họa sĩ cũng biết làm thơ, chữ viết lại đẹp, bằng lòng nhận lời yêu cầu của chủ nhân.

Suy nghĩ một lát, họa sĩ cầm bút viết bốn chữ, vừa viết vừa nghĩ, viết từ phải sang trái:

Chân lão cầm thú!

Nghĩa của bốn chữ này là: Thực đồ cầm thú già! Chửi bới thậm tệ ngay trên giấy trắng, lại dưới bức chân dung như vậy thì thật tai ác và hỗn xược. Quan đại thần tức giận, thét lính nọc cổ ra đánh. Người thợ vẽ ung dung nói:

- Bẩm quan, tôi mới nghĩ được mấy chữ đầu câu thì ghi cho khỏi quên, chữ đã xong đâu.

- Nếu vậy thì viết tiếp đi.

Anh thợ vẽ còn chần chừ một lát, rồi viết thêm dưới mỗi chữ trước hai chữ nữa:

Chân tể tướng
Lão trung thành
Cầm chi phượng
Thú chi lân

Thế này thì hay nhất. Ngài đích thị là vị tể tướng chân chính, là bậc trung thành già, là phượng trong loài chim, là lân trong loài thú. Quan đại thần trở nên vui vẻ, thưởng tiền cho anh họa sĩ và treo bức chân dung lên. Có điều đọc thành bài thì thế, nhưng theo lối chữ Hán, đọc mấy chữ trên cùng từ phải sang trái thì bốn chữ "chân lão cầm thú" vẫn rành rành ra đó.